

N:o 210.

Af herr **A. V. Ljungman**, om *höjning af fonden till fiskerinäringens befrämjande.*

Uti skrifvelse till Kongl. Maj:t (n:o 36, sid. 15—17) vid 1891 års riksmöte biföll Riksdagen Kongl. Maj:ts framställning om »inrättande af en *fond för fiskerinäringens befrämjande*» medelst utlemnande af »lån ej mindre för anskaffande af fiskebåtar och fiskeredskap än äfven för anläggande af smärre inrättningar för tillgodogörande och förädling af fiskets produkter», ehuru med den ändring i afseende på »sättet för sjelfva lånerörelsens anordnande», att lånerörelsen »borde förmedlas genom vederbörande landsting och hushållningssällskap på sådant sätt, att från fonden i mån af tillgång, efter ansökan, utlemnades lån till de landsting eller hushållningssällskap, hvilka förklarade sig villiga att utlemna sålunda erhållna belopp till låneunderstöd för ifrågavarande ändamål».

Genom denna ändring i Kongl. Maj:ts förslag begränsades ytterligare uppgiften för lånen till den egentliga fiskerinäringen med fullständigt utslutande af fisket i storkapitalets tjänst, och detta med rätta; ty detta senare slags fiske är af så fullständigt annan art än det egentliga, af fiskematerielen sjelfve egande fiskare bedrifna fisket, att detsamma ej rimligen bör kunna utgöra föremål för landstingens eller hushållningssällskapens verksamhet.

Ifrågavarande fiskerifond har emellertid börjat att visa sig otillräcklig, så att icke alla de begärda lånen kunnat beviljas, hvadan densamma bör ökas; men dess uppgift bör dervid förblifva *oförändrad*. Anses det sålunda lämpligt, att staten främjar äfven fisket i storkapitalets tjänst, bör särskildt anslag dertill beviljas under sådana vilkor, att landstings eller hushållnings-

sällskaps ansvar för och befattning med lånen icke fordras; ty det lider intet tvifvel att ju icke sådant främjande icke blott kräver *stora* anslags och särskilda förmånens beviljande, utan äfven blifver förenadt med så betydande *förluster* för långifvaren, att dessa icke kunna utan olägenhet bäras af landsting eller hushållningssällskap.

Med af Riksdagen tillförene gifna och här ytterligare förordade begränsning har bestämmelsen om *tiden* för lånens återbetalning visat sig fullt tillfredsställande och tarfvar alltså ingen ändring.

På grund af hvad sålunda i korthet anförts, får jag, med hänvisning till min motion i ämnet uti Andra Kammaren (n:o 201) vid 1893 års riksmöte, hemställa,

det Riksdagen måtte, till ökande af den vid 1891 års riksmöte beviljade fonden för fiskerinäringens befrämjande, bevilja ett anslag till belopp, som torde af statsutskottet föreslås efter sig vid statsregleringen teende omständigheter, dock icke understigande 100,000 kronor.

Stockholm den 28 januari 1899.

Axel Vilh. Ljungman.